

Un observador de les realitats urbanes

LLORENÇ SOLDEVILA

Són una generació de narradors que van sorgir a cavall de les dècades dels setanta i vuitanta del segle passat. El cap de fila, Quim Monzó va obrir camí d'una literatura minimalista centrada en les filies i les fòbies de la fauna urbana. Per sort, han anat més enllà de l'etiqueta i per sobre de les banalitats descriptives de costums i dèries, burxen en les ferides existencials de personatges que massa sovint funcionen amb màscares i subterfugis.

Ràpidament, un pèl més joves, el seguiren en la captació de nous lectors, Sergi Pàmies i Empar Moliner. Els caracteritza també el fet que tots tres han estat i són presents en programes de ràdio i televisió, la qual cosa els ha ajudat a difondre amb més normalitat la seva literatura. I, sobretot, la seva actitud provocadora davant els convencionalismes, però també de tot un progressisme que, de fa temps, desprèn pudor de reumàtic.

La contracoberta de *La bicicleta estàtica* parla que: "Els naufragis de la maduresa són al centre d'aquest nou recull de vint relats..." Certament, és així, les històries són les més autobiogràfiques que mai hagi escrit Pàmies. Segurament que l'entrada en la maduresa vital li ha possibilitat encarar-se a tota una sèrie de tabús personals. Com ara, admetre la càrrega, no sempre fàcil de portar, de ser fill de Teresa Pàmies i Gregorio López Raimundo. Història brillantment narrada a "Les cançons que agradaven a Lenin".

Els temes tractats són bàsicament de relacions humanes, de les més quotidianes, d'aquelles en què molts lectors poden veure-

s'hi emmirallats d'una manera o altra. Possiblement amb el llibre a les mans tant el títol, el format com la il·lustració de la coberta ja criden l'atenció. El títol lliga amb el contingut d'un dels contes, "Tres maneres de dir no t'estimo", un dels més llargs i més representatiu del to general. És el desenllaç d'una relació sentimental que comporta accions neutralitzadament doloroses. Com ara decidir què s'emporta de la casa dels tres objectes que han estat més polèmics en la relació: un telescopi, una bicicleta estàtica i una barba-coa. Es decideix pel primer. Quan la dona li demana: "Què fas?" Ell recorda quan els quefàs eren tendres, de curiositat i complicitats. Ara, en canvi, tenen una càrrega de rancúnia. Té la temptació de respondre: "Desmuntar el telescopi", però: "Te n'estàs, però, perquè saps que, des de fa massa temps, viviu perduts en un territori on tan inútil és parlar com no dir res".

Final aquest, contundent, sentencios, brillant. Com ho són els de la majoria de contes.

Per exemple, el de "Papiroplèxia", possiblement sigui un dels millors. Quan el protagonista es pregunta ¿Què és l'essencial?, la resposta llarga té un crescendo que acaba: "la credibilitat que tenen els grans quan expliquen mentides als petits i les ampolles que quan es llencen al contenidor, ja no estan ni mig buides ni mig plenes." Al contenidor, hi va, a vegades Pàmies, així ho va explicar, per saber més dels seus veïns per allò que hi llencen, i de les històries que li inspiren.

Tot plegat no transcendiria del que pot escriure la generalitat de la gent, si Pàmies no fes ús d'un bon domini de la tècnica i l'estil. Especialment dels variats, incisius i convincents punts de vista narratius: de la primera persona, més autobiogràfica a la primera del plural, passant per l'impersonal, molt efectiva, i el de

Sergi Pàmies i
Llorenç Soldevila.
Foto: Enric Subià

segona persona quan ha de parlar del buidatge del pis dels pares. Tot plegat amanit en el punt just de tocs d'humor i d'ironia que, a voltes, finament, ratllen el sarcasme. Perquè en el fons, retrata, tal com explicita la contracoberta: "les dificultats existencials d'uns personatges que, amb una determinació tan absurda com heroica, tenen esma per pedalar sense moure's de lloc". Més o

menys com ha estat sempre, però ara accentuat per la despersonalització i deshumanització cada vegada més aclaparadora de les noves societats urbanes. Tot amb un toc de desencís però, alhora, amb un sentit autocrític d'atac contra el cinisme i la hipocresia.

La sessió va ser molt amena. Pàmies, primer monologant sobre aspectes diversos i, després, contestant a les preguntes volgudament

incisives del públic i del moderador, s'implicà sense embuts en el pseudodespullament que representa aquest llibre en la seva trajectòria com escriptor. Els contes podrien equiparar-se a les escates de la pell d'una serp, la renovació periòdica de la qual l'ha convertit en un símbol de salut i medicina, com es mostra a la vara d'Asclepi. Doncs, això mateix, podríem dir dels contes pamesians.

GRANJA FORMIGA D'ARGENT
1 i 2

C/. Dr. Farrero, 16 - Tel. 93 797 00 71
C/. Puig i Cadafalch, 3 - Tel. 93 797 20 50
08310 ARGENTONA

Fruites i verdures **TASNIM**

Carrer
Barcelona

Tel.:
93 756 10 11

Forn de Pa
Patisserie

Tel. 93 797 02 04 08310 ARGENTONA

CATALÀ ASSEGUANCES
CORREDORIA, CLAU AUT. DGPF J91 GC

Beltran
Oficina d'Argentona

Junts per servir-lo millor

AV. PUIG I CADAVALCH, 9
TELS. 93 756 08 25 - 93 756 14 62 · FAX 93 797 09 80
ARGENTONA

la **FONDA** del Casal

botiga - bar - restaurant

Carrer Gran, 28 - 08310 Argentona - telèfon 93 707 40 78 - www.lafondadelcasal.cat